

(1865), „Обработка на говоримия глас“ (1870), „Музика за дома“ (1877).

Хумелъ, Йоханъ Непомукъ — Hummel, Johann Nepomuk — виденъ пианистъ и компонистъ, род. 14 ноемв. 1778 въ Пресбургъ, умр. 17

Йоханъ Непомукъ Хумелъ

окт. 1837 въ Ваймаръ, ученикъ на Моцартъ, 1788 предприема първото си голѣмо концертно пътуване, траяло до 1793, въ сръдна и западна Европа, следъ което учи при Албрехтсбергеръ и Салиери въ Виена; 1804—11 е капелмайсторъ на князъ Естерхази (замѣстникъ на Хайдн), 1816—19—придворенъ капелмайсторъ въ Шутгартъ, после въ Ваймаръ, отдето предприема концертни пътувания въ Русия (1825), на следната година е въ Парижъ, после въ Белгия и Виена. 1830—33 живѣе въ Лондонъ, като прославенъ виртуозъ и учителъ. Играта на Х. се е отличавала съ своитѣ блѣскави и ясни пасажии—намѣрили отражение и въ неговитѣ клавирни творби, които сж въ класическия стилъ — съ преодоляваще влияние на Моцартъ въ мелодиката. Забележителна е била дарбата на Х-а за свободно импровизиране. Броятъ на творбитѣ му е надъ 120, най-важни отъ които сж: 7 клавирни концерта, сим-

фони-концертанте за пиано и цигулка, фантазия за пиано съ оркестъръ, 6 триа, 3 струнни квартета, по единъ клавирквинтетъ, — секстетъ, септетъ и воененъ септетъ, 5 сонати за пиано на 2 ръце и 3 — за 4 ръце, фантазии, ронда, вариации, етюди и др. творби за пиано, деветъ опери, нѣколко пантомими и балети, една школа за пиано — „Подробно упътване за свирене на пиано-форте“. И като учителъ, Х. е твърдезначителенъ,—между многобройнитѣ негови ученици сж и Ферд. Хилеръ и Ад. Хензелтъ.

Хумелъ, Фердинандъ — Hummel, Ferdinand — пианистъ и компонистъ, род. 6 септ. 1855 въ Берлинъ, умр. 24 апр. 1928 с. т., отначало арфистъ (концертиралъ отъ 7 годишна възраст на този инструментъ), после учи въ Кулаковата академия, Кралската висша школа за музика и въ Академията на изкуствата, компониралъ една симфония, една увертюра, концертщюкъ за пиано, концертъ за пиано, по единъ клавиръ-квартетъ и квинтетъ, по една челова цигулкова и хорнова сонати, сюита за пиано на 4 ръце, нѣколко приказни поеми за соло и 3 гла-сенъ женски хоръ, хорови творби: „Колумбусъ“, „Младиятъ господинъ Олуфъ“, баладитѣ: „Младия Олафъ“, „Германско шедствие“ и „Господаръ на духоветѣ“, оперитѣ: „Англа“ (1894), „Мара“, „Асарпай“, „София Брабантска“, приказната игра „Едно пътуване въ приказната страна“, музика къмъ нѣколко драми, и клавирни нѣща.

Хумпердинкъ, Енгелбертъ — Humperdinck, Engelbert — значителенъ компонистъ, род. 1 септ. 1854 въ Зигбургъ, умр. 27 септ. 1921 въ Нойстерлицъ, — възпитаникъ на Кьолнската консерватория и на Мюнхенското музикално училище, получилъ Моцартова, Менделсонова и Майерберова стипендии; 1885—87 — учителъ въ консерваторията въ Барцелона; по-късно — въ Хоховата консерватория въ Франкфуртъ на М.; 1900—1920 е на челоната единъ майсторски класъ по композиция при Берлинската висша музикална школа, и членъ на сепаната при тамошната „Академия на изкуствата“. Значението на Х. е въ областта на приказната опера; не-